

det er lidt vanskeligt at forklare Grunden til, at en Arbejder, der arbejder ved Landbrug eller Stovbrug med Anvendelse af Maskiner, ikke skal have Krav paa nogen Understøttelse, naar han kommer til Skade, medens derimod Arbejderne i de her nævnte Virksomheder skulle have Krav paa at faa et Beløb udbetalt, naar de komme til Skade. Man har jo søgt at skræmme Tinget her, naar der har været Tale om en almindelig Ulykkesforsikring, ved at henvise til Tallene fra Thykland. Smidlertid har Sagen været den, at de Forslag, der have været fremme, og som ere gaaede i en anden Retning end det, der foreligger her i Regeringsforslaget, altsaa det Forslag, det ærede Medlem fra Horsens har foreslået og Socialdemokraternes Forslag, ere gaaede ud paa, at hele Befolkningen eller i hvert Fald, hvad angaar det ærede Medlem fra Horsens' Forslag, dog den Del af Befolkningen, der er over 18 Aar, skulde være ulykkesforsikret. Hvis man nu vil oversføre Tallene fra Thykland direkte, selv om man reducerer dem, vil det Forhold — foruden hvad der i øvrigt er sagt af det ærede Medlem fra Horsens — straks være iøjnefaldende, at den tykke Statistik vel medtager de Personer, der ere i et mere eller mindre farligt Erhverv, og tager ogsaa Landbruget og Stovbruget med, men at der paa den anden Side er store Klasser f. Eks. af Haandværkere, som ikke ere med og ligeledes store Klasser af andre Medborgere, som heller ikke ere med. Naar man nu siger, at man har lidt over 5 Millioner forsikrede i Thykland og tager Tallet af de Ulykkestilfælde, der foresalde mellem disse 5 Millioner forsikrede pr. 100,000 forsikrede, og overfører dette Forhold paa Halvdelen af den danske Befolkning, maa man ganske sikkert gaa endnu videre, end det ærede Medlem fra Vestervig (N. Andersen) gif i Forgaars ved at reducere Tallet med $33\frac{1}{3}$ pCt. Det er jo ganske sikkert, at jo flere Klasser vi faa i de Erhverv, der ikke i og for sig frembyde professionel Fare, des færre Ulykkestilfælde bliver der for hver Enhed. Jeg tror derfor ikke, at man saaledes kan overføre dette. Efter at have bekræftiget mig noget med denne Sag i Fjor og i Aar, har jeg ikke dristet mig til at gøre noget saadant Forsøg, thi jeg syntes, at det var to uensartede Ting, man bekræftigede sig med, og at det ikke gif an at sammenligne dem. Dette erkendes jo i øvrigt ogsaa af det ærede Medlem, som ikke vilde fastholde, at nogen af de af ham opstillede Beregninger skulde anses for at være fuldstændig rigtig. Han sagde nemlig, at det kunde være, at vi bleve nødt til at reducere med 50 pCt., ja det kunde

maaſke ogsaa være, at vi maatte reducere med 33 eller 25 pCt., eller maaſte vi for at holde os paa den sikre Side endog maaſte, at vi ſaa lige ſaa mange Ulykkestilfælde, ſom de have, hvad vi jo i øvrigt ganſte ſikkert ſlet ikke vilde ſaa. Men der er en anden Udtalelſe fra det ſamme ærede Medlem, ſom for Reſten glædede mig, og det var, at det ærede Medlem erkendte, at det var værd at drøfte, om man i Stedet for at lægge Byrderne paa diſſe enkelte ikke ſkulde læde Byrderne ved en Ulykkesforsikring hvile paa hele Samfundet gennem Samfundets ſælles Kasse og ad denne Vej ſtaffe Garanti for, at de, der have Krav paa Forførgelſen eller Ertatning, virkelig ogsaa ſaa det ſyldeſtgjort. Allerede det afdøde Medlem for Rolding, C. Berg, fremsatte jo i ſit Forſlag den Tanke, at alle Arbejdere og med dem ligetilſtede ſkulde have et Krav i Ulykkestilfælde, og at Samfundet gennem ſine Organer ſkulde bære de Byrder, ſom man ikke mente at kunne lægge paa viſſe farlige Erhverv. Det ſamme gentog ſig i Fjor. Det ærede Medlem for Ringkøbing Amts Iſte Valgtreds opretholdt da den ſamme Tanke ved at indbringe Forſlaget i ſamme Form. Socialdemokraterne ere gaaede noget videre, og det ærede Medlem for Horsens (Wulff) er gaaet omtrent lige ſaa langt, ſom Socialdemokraterne gif i Fjor, og ſom vi naturligviſ beſtandig i Princippet anſe det for rigtig at gaa. Det glædede mig at høre, at det ærede Medlem for Veſtervig (N. Andersen) heller ikke tager fuldſtændig Afſtand fra den Tanke at tage det Spørgſmaal op til alvorlig Underføgelse, om det ikke er rigtigere at fordele Byrderne paa hele Samfundet, hvad man naturligviſ ogsaa kan gøre paa en anden Maade. Jeg ſynes altsaa, at det nu paa en viſ Maade ligesom begynder at lysne noget i denne Sag, idet der er Tegntil, at vi kunne haabe paa, at man kan ſaa Sagen tagen op paa en rigtig Baſis. Jeg vil med det ſamme gøre den Bemærkning, at netop den Omſtændighed, at der i Aar er fremkommet dette Forſlag fra det ærede Medlem for Horsens, ſom i alt Fald optog Princippet i vort Forſlag, har været en medvirkende Aarſag til, at vi ikke have fremlagt noget eget Forſlag i indværende Aar. Vi fremsatte vort Forſlag i Fjor for at ſaa Spørgſmaalet frem; vi erkendte, at det var vanskeligt at indbringe Forſlaget ved privat Initiative, men vi mente, at det var nødvendigt at gøre det. Det ſynes jo, at vi i denne Henſeende have naaet vor Henſigt, og ſom om der, hvis man vil lytte til de Stemmer, der lyde ude fra, er noget Haab om, at man ogsaa kan komme ind paa en rigtig